

Vaders en benen

En zo vindt Lampje hem 's ochtends, als ze komt voor haar leesles. Edward ligt niet onder het bed, maar op de grond midden in de kamer. Hij worstelt en schopt als een konijn in een strik. Er zit een soort leren harnas om hem heen, met riemen en banden en onderaan een lompe houten voet die scheef uitsteekt. Zijn staart zit er hopeloos in verstrikt, de riemen hebben gaatjes en gespjes en hij trekt en trekt eraan, maar hij krijgt ze niet los.

‘Vis? Wat ben je aan het doen?’

‘Ik heet geen Vis...’

‘Heb je hulp nodig?’

‘Nee. Ga weg.’

‘Moet ik niet even... Als ik die gespjes even losmaak van dat... Wat is het eigenlijk voor een ding?’

‘Ga weg, zei ik!’ Zijn handen blijven peuteren aan een pinnetje dat hij niet uit een gaatje krijgt. Het hele ellendige

rotting trekt zijn rug scheef en hij krijgt het er niet af, hij krijgt het er gewoon niet af.

‘Gaan we zo nog lezen?’

Ze staat er nog steeds. ‘Als je nu niet weggaat...’ hijgt hij. ‘Ik bijt je dwars doormidden, ik bijt je stomme kop eraf, ik...’ Hij worstelt en schopt met zijn benen, maar hij raakt alleen maar verstrikt.

‘Laat me je nou even...’

‘Nee! Hoe vaak moet ik het nog zeggen! NEE!’

Hij hoort hoe ze het dienblad op de kast zet en dan staat ze opeens achter hem. Hij voelt een klein rukje en het harnas glijdt van hem af op de grond. Hij is los. Hij wil meteen onder zijn bed schuiven, maar zijn armen kunnen niet meer. Dus blijft hij liggen, met zijn wang op het kleed.

‘Wat is dat eigenlijk voor ding?’

Ze kan natuurlijk niet gewoon weggaan en hem met rust laten.

‘Leer je daarmee lopen? Probeer je te lopen op je eh... je vergroeiing?’

Ze kan toch kijken, ze is toch niet blind.

‘Waarom dan eigenlijk?’

‘Ik heb het beloofd.’

‘Aan wie? Aan je vader?’

Hij knikt een beetje. Ze pakt het blad met ontbijt en zet het naast hem op de grond. Hij ruikt de vis en wordt er miselijk van.

‘Haal dat weg. En ga weg. Ik heb hoofdpijn.’

‘Je moet toch eten,’ zegt ze. ‘Een beetje moed, voor de dag die komt.’

Wat een onzin, denkt Edward. Hij gaat op zijn rug liggen.

‘Mijn vader,’ hoort hij zichzelf opeens zeggen. ‘Mijn vader heeft een doosje in zijn bureau.’ Hij was niet van plan het haar te vertellen maar het zit de hele tijd in zijn hoofd, dat doosje. ‘Er zit een pijltje in, hij heeft het me een keer laten zien. Een heel klein pijltje, waar gif in zit.’

‘O ja,’ zegt Lampje. Ze gaat op de grond naast hem zitten. ‘Waar de Bosjesmannen altijd mee schieten.’

Hij kijkt haar aan. ‘Hoe weet jij dat nou weer?’

‘O, wel eens gehoord.’

‘Van wie dan?’ Ze kan niet lezen, en dát weet ze wel?

‘Van Kraai, van... van een piraat.’

‘Ken jij een piraat?’

‘Ik ken zoveel piraten.’

‘O,’ zegt Edward. Hij kan zich er niks bij voorstellen. Ze zal het wel liegen. Hij gaat een beetje rechter op zitten.

‘Maar dat pijltje dus, dat kwam uit m’n vaders been. Dat was er ingeschoten, ergens in de jungle, vanuit een hinderlaag natuurlijk. De lafaards. Zijn mannen brachten hem meteen aan boord, dat is heel gevaarlijk, zo’n pijltje, want...’

‘Ja,’ knikt het meisje. ‘Daar krijg je bloedvergiftiging van.’

‘Eh... ja. Nou. De scheepsdokter stond al klaar met een zaag. Maar mijn vader was nog bij kennis. Een ander zou flauwgevallen zijn van de pijn, maar hij niet. Hij trok zijn pistool. “Wie mijn been af probeert te zagen, schiet ik dood,” zei hij. Niemand durfde dichterbij te komen. Het gif kroop langzaam omhoog. “Maar kapitein,” smeekten ze. “Zo gaat u dood, u moet...”’

‘Hij was toch admiraal?’

‘Later pas. Moet ik vertellen of niet?’

Ze knikt.

“Zo gaat u dood kapitein,” zeiden ze. “Laat ons toch.” Nee. Mijn vader schudde zijn hoofd. “Een man zonder been is geen man,” zei hij.

Het werd helemaal zwart, dat been. Een ander zou zijn doodgegaan. Maar hij niet. Hij zweette het uit. Als je maar sterk genoeg bent, kan dat. Na twee weken was zijn bloed weer helder, na een maand kon hij weer lopen. Geest over lichaam.’ Edward zucht. Het is het mooiste verhaal dat zijn vader hem ooit verteld heeft. Bijna het enige ook.

‘Dan had hij vast niet echt bloedvergiftiging.’

‘Wel waar, stom kind.’

‘Daar ga je altijd dood van, dat weet iedereen.’

‘Mijn vader niet,’ zegt Edward. Het kan hem niet schelen of ze hem gelooft. Hij voelt zich alleen maar moe.

Het meisje gaat naast hem op de grond liggen en samen kijken ze naar de afgebladderde krullen aan het plafond.

‘Mijn vader heeft maar één been,’ zegt ze dan.

Hij richt zijn hoofd op en kijkt haar aan. ‘Je liegt het.’

‘Nee.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Echt waar. Het ene is heel, maar het andere is maar half. Hij kan alleen maar hinken. Ontzettend lastig voor... voor zijn werk.’

‘Want hij is ook piraat natuurlijk.’ Ze liegt het allemaal, hij weet het zeker.

‘Nee, vuurtorenwachter.’

‘Hoe kwam dat dan, van dat been?’

‘Dat weet ik niet, dat wil hij nooit vertellen.’

‘O.’ Hij gaat weer op zijn rug liggen. ‘Vindt hij het erg?’ Het meisje denkt even na. ‘Ja,’ zegt ze dan.

Augustus wilde er nooit over praten. En hij wilde ook nooit iets wat hielp. Geen goeie kruk, geen houten been.

‘Weg is weg,’ zei hij. ‘Dood is dood. Ik neem toch ook geen houten vrouw?’ Dan maar zonder. Het gaat toch ook zo?’

Ja, denkt Lampje. Zolang ik er was om alles te doen. En nu? Hoe doet hij het nu dan allemaal? Ze wil opeens heel erg naar huis. Woensdagmiddag, denkt ze. Woensdagmiddag vrij.

Door het raam waait de geur van gras naar binnen en het geklik van Lennies schaar. Zeevogels zeilen om de toren en krijsen vrolijk tegen de zon.

‘Wat een herrie,’ zegt Edward. ‘Doe dicht dat raam.’

‘Dat is juist fijn, dat ruikt lekker.’

‘Doe wat ik zeg.’ Hij rolt onder het bed. ‘Ik heb hoofdpijn. Doe dicht en ga weg.’

‘Gaan we niet lezen?’

‘Niet vandaag.’

Ze pakt het blad op en loopt ermee naar de deur. ‘Ik kom om half vier terug voor het bad, goed?’

Hij geeft geen antwoord.

Buiten ziet Lampje het trapje van Lennie boven een heg uitsteken. Hij zet het elke keer een stukje verder, klimt er weer op en knipt door. De twee heggen vooraan beginnen sprekend op de honden te lijken, met open bekken en wapperende oren. De hoge heg erachter wordt een neushoorn en de lange rug die zich ertussendoor slingert krijgt drakenpunten.

Die Lennie toch, denkt ze.

De lucht om haar heen is warm en zacht en ook het huis lijkt niet meer zo boos met al die opgroeiende uiltjes overal in z’n klimop.

Lampje kijkt naar boven, naar de toren met de potdichte ramen. Hoe krijgt ze dat joch een keer mee naar buiten?

